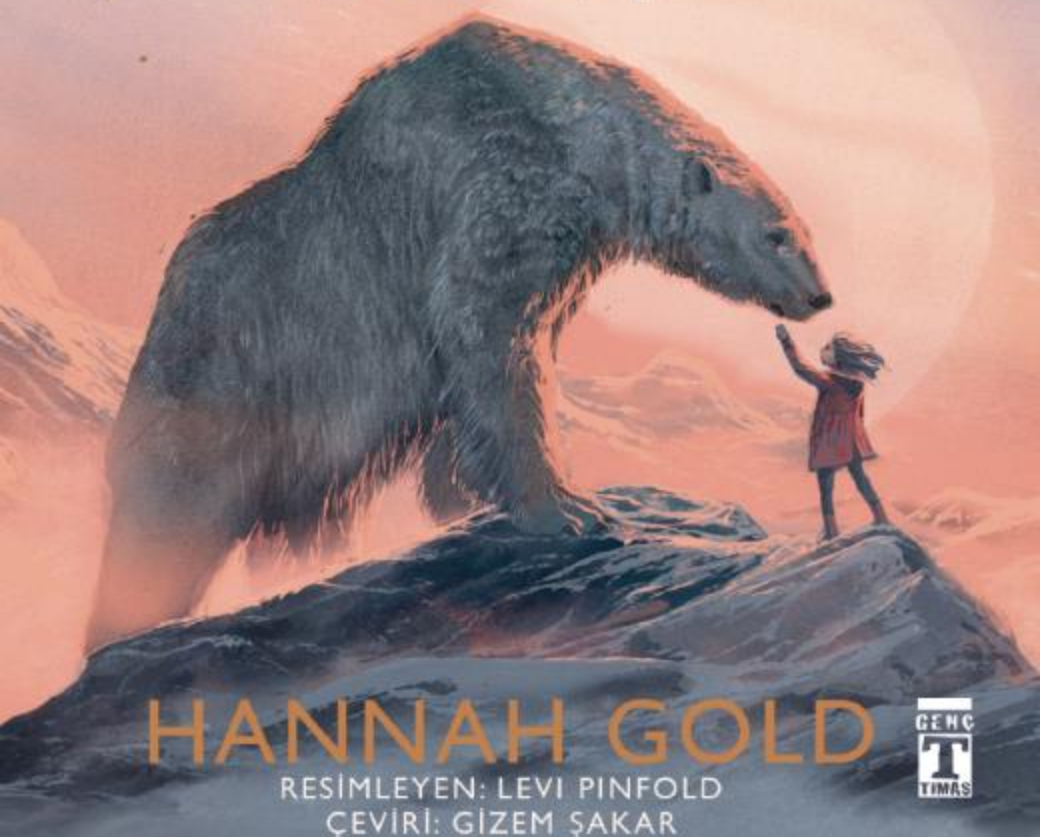

HER ŞEYİ DEĐIŐTİRECEK BİR DOSTLUK

SON AYI

'UNUTULMAZ'
-Michael Morpurgo

HANNAH GOLD

RESİMLEYEN: LEVI PINFOLD
ÇEVİRİ: GİZEM ŐAKAR

GENÇ
T
TİMAS

BİRİNCİ BÖLÜM

Mektup

April Wood, kutup ayısıyla Ayı Adası'na vardıktan tam üç hafta sonra karşılaştı. Ancak bu olayın yaşanabilmesi için önce Ayı Adası'na gitmesi gerekiyordu ve bu yolculuk yaklaşık dört ay önce başladı.

O ana kadar April'in günlük yaşamında bir sıradanlık vardı fakat bunun oldukça tuhaf bir sıradanlık olduğunu ilk kabul eden yine kendisiydi. Bir bilim insanı olan babası evlerinin yakınındaki bir üniversitede çalışıyor ve günlerini hava durumu modellerini araştırarak geçiriyordu. Eve gelip evden çıkış saatlerini, aynı hava durumunun kendisi gibi tahmin etmesi zordu: Eve bazen gecenin on birinde gelirdi ya da tam April okuldan eve döndüğünde evden çıkardı. Bazen hafta sonları da çalışırdı ama ardından hafta içi üç gün izinli olurdu. O zaman bile kendini çalışma odasına kapatır ve minnacık yazıları okurken insanın gözlerini acıtan, tozlu, eski kitaplara gömülürdü. April çalışma odasına bir demlik çay veya akşam yemeği götürdüğünde başını salları, gözlüğünü çıkarır ve bir kızı olduğunu tamamen unutmuşçasına merakla ona bakardı. "Ah," derdi. "Teşekkürler... April." Ardından yeniden başını kitabına eğeri ve kaleminin ucu-

nu çiğnemeye koyulurdu. Kızı bunun üzerine çalışma odasından çıkarken kapıyı arkasından usulca kapatırdı.

Annesi öldüğünde April sadece dört yaşındaydı ve ömrünün yarısından çoğu annesiz geçmişti. Annesinin aklına her gelişi, bir zamanlar gittiği güzel bir yaz tatilini düşünmek gibiydi. Babası yeniden evlenmemişti ve bu durum evde kendini belli ediyordu. Evlerinin şekli uzun ve inceydi, köşelerinden biraz mutsuz bir hali vardı ve içi her zaman soğuktu. İnce bir toz tabakası her şeyi kaplıyordu ve bir şeylerin eksik olduğuna dair o korkunç his hiç gitmiyordu. Bu, April'in kelimelere nasıl döküleceğini asla tam olarak kestiremediği bir histi.

İşte bu nedenle April zamanının çoğunu evlerinin arka bahçesinde, alt kısımdaki vahşi, bakımsız çalılıklarda bir tilki ailesinin yaşadığı yerde geçirirdi. İçlerinden özellikle bir tanesine hayrandı. Ona Cesur Yürek adını takmıştı çünkü diğerlerinden daha cesur görünüyordu ve bir keresinde avucunda çilek yemesine *ramak* kalmıştı. Bahçede zaman su gibi akıp gidiyor ve April okulda olmadığı zamanların tamamını bahçede geçiriyordu. April okulu sevmiyordu ya da okuldaki kızlar onu sevmiyordu. Bunun nedeni tilkilerin kokusunun üzerine sinmesi mi, sınıftaki en küçük kız olması mı, yoksa saçlarını bahçe makasıyla kesmesi miydi, bunu o da bilmiyordu. Nedeni her ne ise, April buna pek aldırılmıyordu çünkü zaten hayvanları insanlara tercih ediyordu. Onlar insanlardan daha naziktiler.

Derken mektup geldi.

April yerde bağdaş kurup oturmuş, bir kâse dolusu mısır gevreği yerken, babası oturma odasının diğer tarafında bir parça kızarmış ekmeğin üzerine sürdüğü marmeladı o günün gazetesinin üzerine damlatmakla meşguldü. Postaları paspaslarının

üzerine bir gümbürtüyle bırakıldığında kasım ayının sonuydu ve April kapıya koştı. Büyükanne Apples'dan Noel kartı gelmiş olabilir miydi? Sadece kartlarını erken gönderdiği için değil, aynı zamanda sıcacık, şekerli hamur işi koktuğu ve deniz kenarında yaşadığı için en sevdiği büyükannesi oydu.

Paspasın üzerindeki tebrik kartı değildi. Aksine üzerinde RESMİ DEVLET EVRAKI yazan ve Norveç damgası bulunan büyük, kalın bir zarf vardı.

Zarfı babasının kızarmış ekmeğinin yanına koydu. Babası zarfı eline alıp dalgın dalgın bir ısırik almaya kalktı. Ne olduğunu anladığında, sanki biri gözlerine sihirli bir büyü yapmış gibi yüzünde komik bir ifade belirdi.

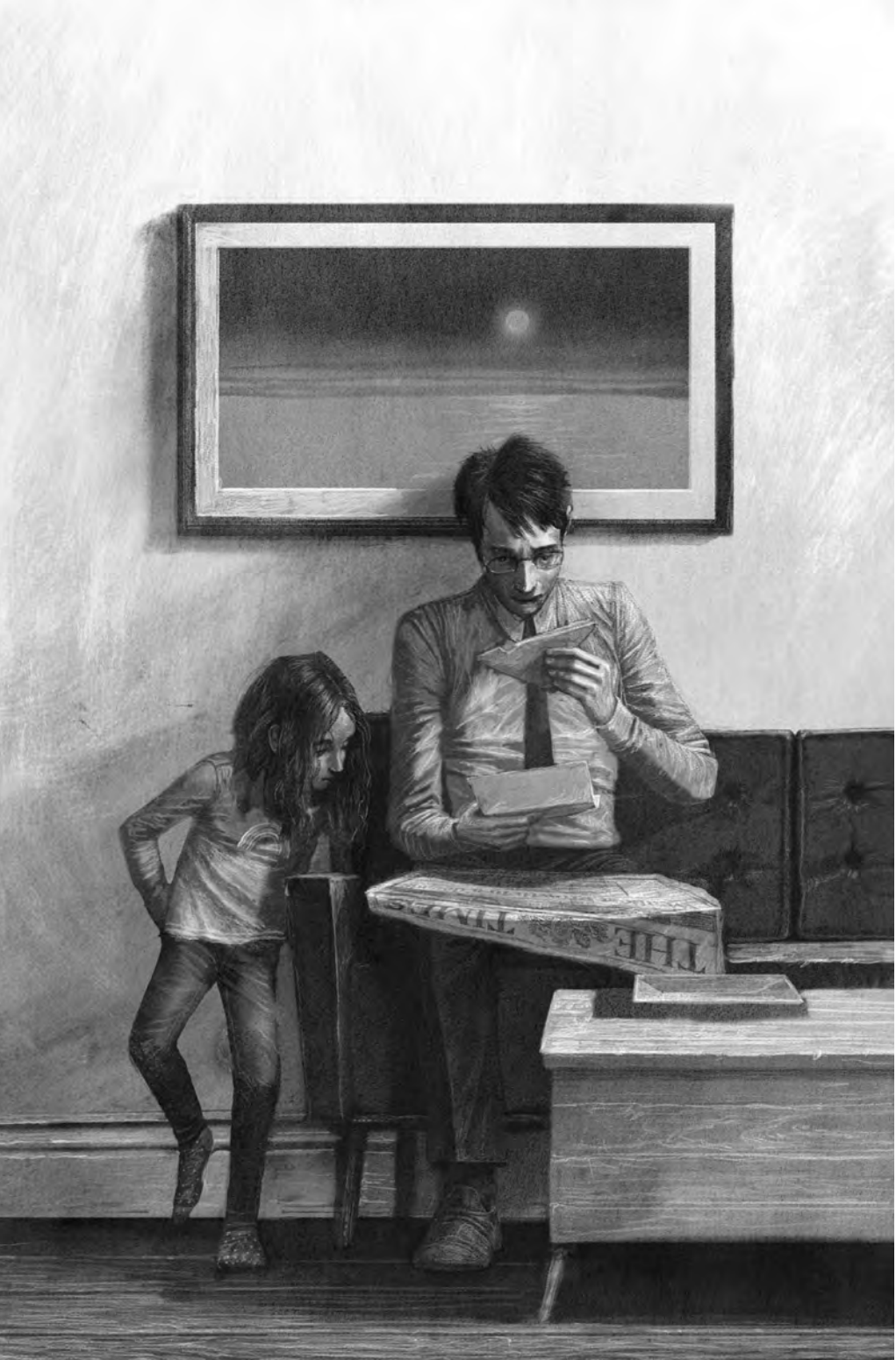
“O zarf nedir?” diye sordu April babasına.

“Kuzey Kutup Dairesi'ne gidiyoruz,” dedi babası mektubu okuyup gözlerini hızla kırıştıtırırken. “İşi almışım. Dürüst olmak gerekirse, alabileceğimi düşünmüyordum - kendilerinden birini seçeceklerini düşünmüştüm. Ama görünüşe göre, dünya atmosferinin bilimsel açıdan incelenmesine dair araştırma makalem onları etkilemiş. Norveç kıyılarının bir günlük tekne yolculuğu uzağındaki küçük bir adada yer alan bir meteoroloji istasyonuna gidiyoruz.”

April zıplayarak “Nasıl bir ada? Orada kaç kişi yaşıyor?” diye sordu.

“Ah,” dedi babası mahcup bakışlarını yere indirirken. “Orası düşündüğün gibi bir ada değil. Aslında . . . orada bizden başka kimse olmayacak.”

“Sadece ikimiz mi?” diye soran April'in içinde bir şeyler köpürmeye başlamıştı. “Bir adada tek başımıza mı?”

Babası sandalyesinde öne doğru eğildi. “Yaşayacağımız maceraları bir düşün. Antarktika’yı keşfe giden Scott gibi olacağız. Ada buraya hiç benzemiyor - iç gölleri, dağları, akarsuları var. Bir düşünsene April. Orası son büyük bilinmeyen. Arabalar, trenler, uçaklar yok. Yol bile yok! Saf, el değmemiş yaban hayat.”

Babasının daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu çünkü April’in kalbi çoktan hızla atmaya başlamıştı. Sadece Kuzey Kutup Dairesi’nde olmayacaklar, aynı zamanda tüm o süre boyunca birlikte olacaklardı. Sadece onlar. Pek çok şey yapabilirlerdi: Kardan adam yapmak, dağlardan aşağı kızakla kaymak gibi...

“Elbette oradaki işim çok önemli olacak,” diye ekledi babası en ciddi yüz ifadesiyle. Bunun üzerine kız karnında incecik bir kasılma hissetti.

“Ne iş yapıyor olacaksın?”

“Norveç hükümeti, küresel ısınmanın Kuzey Kutbu bölgesini nasıl etkilediğine dair daha kesin bir tabloya ulaşmak istiyor. O nedenle altı aylık bir süre boyunca verileri izleyeceğim.”

April eriyen buzullar ve tilki avcılığı hakkında çok şey biliyordu ve bu onu aynı anda hem öfkeli hem de işe yaramaz hissettiren şeylerden biriydi.

“Peki ya benim okulum?” diye sordu.

“April,” dedi babası öne eğilerek. “Kuzey Kutbu’nda geçireceğimiz altı ay sana okulda altı yılda öğreneceğinden daha fazlasını öğretecek.”

April babasına tekrar baktı. Gözleri parlaktı ve yanaklarında iki pembe renkli leke vardı. O köpürtü hissi tekrar içini kapladı.

“Ne zaman gidiyoruz?”

Elbette herkes onlar kadar heyecanlı değildi. Büyükanne Apples, nasıl sorumsuzca davrandıklarını söylemek için günde en az üç kez aradı. Dondurucu soğuklara, gökdelenler kadar uzun dalgalara, David Attenborough belgesellerinden birinde gördüğü keskin dişli katil morslara ya da hastanenin, pratisyen hekimin, hatta başlarına bir şey gelmesi durumunda onlara yardım edebilecek kimsenin olmadığı bir adanın tehlikelerine ne demeliydi?

Büyükanne ‘On bir yaşındaki bir kıza göre değil,’ diyordu. Hele hele, babası sağ olsun, zaten yeterince vahşi olan April gibi hassas bir kıza. Adam nasıl olurdu da ıssız - hem de güneşli bile olmayan -bir adaya gitmenin kızının yararına olduğunu düşünebilirdi?

Ancak April’in babası canı istediğinde inatçı biri oluyordu ve tüm bunlar karşısında tek yaptığı duymazdan gelmekti.

Büyükanne “Tanrı aşkına, Edmund,” diye hüsrarla bağırdı. “Adı da Ayı Adası’yımış. Ya torunumu yerlerse?”

Adam Ayı Adası'nda ayı olmadığına dair babaanneye güvence vermeye çalışsa da Büyükanne Apples onu dinlemeyi reddetti.

“Kutup ayısı görürsen April,” dedi büyükannesi, “Kaçman gerektiğini unutma!”

Böylece 1 Nisan’da yolculuklarının ilk ayağına başladılar. Oslo’ya uçacaklardı, sonra aktarma yapıp Tromsø adlı küçük bir kasabaya geçecekler ve oradan da bir tekneye binerek Ayı Adası’na gideceklerdi. Uçak havalanıp burnunu kuzeye çevirdiğinde, April yüzünü pencereye dayadı ve gözden kaybolan evine baktı.

İşte bu, diye düşündü.

Kuzey Kutup Dairesi’ne doğru gidiyorlardı.

İKİNCİ BÖLÜM

Ayı Adası

“Sen babanın deli olduğunun farkındasın, değil mi?”

April hiç beklemediği bu ses yüzünden yerinden sıçrayınca dirseğini metal korkuluğa vurdu. Avucundan bisküvi kırıntılılarıyla beslediği martı, öfkeli bir ciyaklamayla uçup gitti.

Ses, yanında duran ve Tromsø’da babasının tüm Mozart koleksiyonunu ve pikabını, onları Ayı Adası’na götürmek için buldukları hafif paslı Norveç kargo gemisine yüklerken yüksek sesle küfür edişleri April’in kulağına çalınan oğlandan gelmişti.

Kaptanın oğluydu ve muhtemelen April’den iki ya da üç yaş büyüktü. Yakından, tuzlu su, benzin ve kızın tanımlayamadığı başka bir şey kokuyordu. Ama yine de, yola çıktıklarından beri her şey farklıydı -daha vahşi ve daha boştu-, o yüzden belki de oğlan hiç de garip kokmuyordu.

Ama yine de bu, oğlanın sözlerini kabul edilebilir kılmıyor ve kesinlikle ona verilecek bir cevabı haklı çıkarmıyordu. Mesele sadece o da değildi, yakın zaman önce yediği fıstık ezmeli sandviçi geri çıkarma ihtimali epey fazla olduğu için konuşmak konusunda kendine güvenmiyordu.

“Senin yerinde olsam uzanırdım,” diye yol gösterdi oğlan ve sürme iskelenin altına sıkıştırılmış olan bankı işaret etti. “Deniz tutunca işe yarar.”

April sert tahta banka şüpheyle baktı. Ancak midesi tekrar ağzına gelince banka doğru yalpaladı ve gökyüzünden başka şey

görmek için uzandı. Oraya kıvrılıp yattığında, en azından yüzünü kıpkırmızı eden amansız rüzgârdan korunmuş oluyordu. Oğlanın ortadan kaybolmasını bekledi ama oğlan gitmek yerine sessizce bankın ucuna oturdu ve tırnaklarının içindeki kiri temizlemeye koyuldu.

“Deli değil,” dedi, sonunda midesi daha az rahatsız hissetmeye başladığında. “O bir bilim insanı.”

“Bu daha da kötü,” dedi oğlan yüzünü ona çevirip.

“Babam adadaki meteoroloji istasyonunun 1922’den beri kullanıldığını söylüyor.”

“Evet! Ama bir... kız tarafından değil.”

“Neden bu ses tonuyla *kız* dediğini bilmiyorum.” April öfkeyle doğruldu. “Erkek olmamam zayıf olduğum anlamına gelmez. Bir keresinde kapı komşumuzun kedisini kurtarmak için arka bahçemizdeki beyaz çiçekli at kestanesi ağacının en tepesine tırmanmıştım!”

Çocuk cevap vermedi. Onun yerine insanın göbeğini hoplatan o koca kahkahalarından birini attı ve ebruli gökyüzünün devasa enginliğini, coşkunu, dalgalı denizleri ve dünyadan başka bir yerdelermiş hissini ifade etmek için kollarını açtı. Gülmeyi bitirdiğinde, “Dünyanın bu kısmı hakkında ne biliyorsun ki?” diye sordu. “Daha önce hiç bu kadar kuzeye gelmiş miydin?”

“Senin kaba bir çocuk olduğunun farkındayım,” dedi April. “Ve biliyorum ki senin yerinde olsaydım, karşımdakini nelerin beklediği konusunda çok daha yardımcı olurdu. Ayrıca, ben bilinmeyenden korkmuyorum.”

İfadesi biraz yumuşadı. “Tör,” dedi elini uzatarak. “Siz bize aldırmanın. Babam ve ben denizde o kadar çok zaman geçiriyoruz ki nasıl insan olunacağını unutuyoruz.”

“April. April Wood.”

April oğlanın elini sıktı. Verdiği his eski bir halatı kavramak gibiydi ama garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Sanki April’i belanın içinden çekip çıkarabilecek bir el gibiydi.

“Orası tehlikeli mi?” diye sordu sakın bir sesle.

“Vahşi hayat,” dedi Tör. “Ve tüm vahşi şeyler tehlikelidir.”

“Peki ama hiç kutup ayısı yok mu?”

Tör hayır dercesine başını salladı. “Yıllardır yok. Ama neden suratını asiyorsun ki? Kutup ayları dost canlısı hayvanlar değildir. Onlar evcil hayvan değil ki. Senin gibi bir kızı canlı canlı yerler.”

April oğlanın yüzündeki aptal sırıtışa bakmak yerine denize bakıyormuş gibi yaptı.

“Bu arada martıya ne numara çektüğünü anlamadım.”

April ona bakmak için arkasını dönüp “Ne numarası?” dedi.

“Avucundan yedirmeyi nasıl başardın?”

“Numara falan değil,” dedi oğlanın varsayımına öfkelenerek. “Sadece hayvanlara benimleyken kendilerini güvende hissettirmeyi öğrendim.”

Tör tek kaşını kaldırdı ama yüzündeki bir şey kızın sohbetine devam etmesini ister gibiydi.

“Mesele onları dinlemekte,” diye açıkladı April kalbine dokunarak. “Burayı.”

“Sen farklısın,” dedi oğlan.

“Yani *sadece* kızın teki değil miyim?”

Tör gülümsedi ve gülümsemesi öyle kocamandı ki April de gülümsemeden edemedi.

“Adaya bir kez gittin mi, oradan gidemezsin. Bunu biliyorsun, değil mi?” dedi sesini alçaltarak. “Altı ay sonra biri seni almaya gelene kadar olmaz.”

April başka bir şey olduğunu hissetmişti. Gerçekten söylemek istediği şeyleri, özellikle babasının yanındayken saklamakta becerikliydi ve başkası aynı şeyi yaptığında altıncı hissi ona bunu söylerdi. Oğlanın söylemesini bekledi çünkü her ne ise, bilmeyi tercih ederdi. Ama sessizliğin sonunda oğlan ceketinden minicik kalmış bir kurşun kalem çıkardı ve cebine tıktığı zarfın arkasına numarasını karaladı.

“Ayı Adası zor bir yerdir. Dikkatli ol April Wood,” dedi. “Ve eğer bana ihtiyacın olursa, bu numarayı araman yeterli.”

Ona neden ihtiyaç duyacağını hayal edemiyordu ama her ihtimale karşı zarfı ceketinin cebine koydu. Ardından, güçlü ve sağlam yapılı, elleri soğuk hava yüzünden çatlamış, sert çehreli mürettebat arkadaşlarına katılmasını izledi. Babası onlarla kıyaslanınca parşömenden yapılmış gibi duruyordu. Adam limandan ayrıldıklarından beri, kendini kızıyla paylaştığı kabine kapatmış ve yeni işine hazırlanmak için etrafını kitaplarla sarmıştı. Rahatsız edilmek istemediğini bildiği ve kabin uskumru koktuğu için tekrar banka oturdu ve uykuya daldı.

“Kara göründü!” Bu çağrı, düğünlerde çalan kilise çanları gibi geminin her yerinde yankılandı. “Kara göründü!”

April doğruldu, gördüğü rüyalar yüzünden uyku sersemiydi. Derken doğru görüp görmediğinden emin olmak için iki kez gözlerini kırpması gerekti. Güvertede onun önünde duran Tör, avucunu ileri uzatmıştı ve içinde bir parça ekmek duruyordu. Gökyüzüne bakan oğlanın yüzünde, okuldaki ilk gününde Ap-

ril'in takındığı türden umutlu bir ifade vardı. Bu ifadedeki bir şey kızın oğlana bir miktar sempati duymasına neden oldu.

“Vücudunu biraz yumuşatmalı ve nefesini tutmayı bırakmalısın.”

“Böyle mi?” diye sordu oğlan omuzlarını düşürüp kolunu gevşetirken.

“Biraz daha içeriden,” diye talimat verdi April. “Sanki sudan yapılmışsın gibi. Yumuşacık ve nazik. İşte böyle. Yavaşça. Şimdi kıpırdama. Tam üzerinde. Şimdi sessiz ol ve-”

“Tör!” Kaptan güverteden bağırды ve martı ciyaklayarak gökyüzüne doğru yükseldi.

April arkasına yaslandı. Daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemeyen kaptan konusunda ne yapacağını bilmiyordu.

Adam Tör'ün elindeki ekmeğe meraklı bir bakış atarak, “Umarım misafirlerimizin dikkatini dağıtmıyorsunuzdur,” dedi. “Pruvada yardımına ihtiyacımız var.”

Tör ekmeği bırakıp kaçtı. Aynı anda kaptanın bakışları April'in üzerinde gezinirken kız nefesini tuttu. Yüzünde vahşi bir şey vardı, sanki vahşi kuzey denizlerine o kadar alışmıştı ki denizin nerede bittiğini ve nerede başladığını unutmuştu. April ilk defa boyundan ve onu görünmez kılmasından memnundu.

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve April rahat bir nefes aldı.

Kızın çevresi, yani güverte, mürettebat ve onların hızlı, verimli faaliyetleriyle meşguldü. Tör'ü göremedi ama kendi babasını gözden kaçırmak imkânsızdı. Geminin sürme iskelesine yaslanmış, üzerinde-dondurucu havadan habersizmişçesine- tüvit ceketi ve takım elbisesinin ütülü pantolonuyla, ufka hayranlıkla

bakıyordu. April babasına biraz daha yaklaştı ve denizin kokusuna rağmen, emmeyi sevdiği anasonlu şekerin tanıdık kokusunu aldı ve içine çekti.

“Baba?”

“Geldik April! Geldik!” dedi bakışlarını ayırmadan. “Başardık”

Bir şeyi işaret etse de April okyanusun serpintileri, kurşuni dalgalar ve evrenin yasak bir bölgesine girdikleri hissinden başka bir şey göremedi.

“Güzel değil mi?”

Sonunda ada görüldü. Dürbün üzerindeki parçayı çevirince aniden her şey net ve keskin hale geldi.

“Ayı Adası,” dedi babası hayranlık ve merak dolu kısık bir sesle.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zamanın Hediyesi

Dört bir yanı kasalar ve valizlerle çevrili babası “İşte budur,” dedi rüzgârlı kumsalda durup etrafına bakınarak. “Nasıl buldun?”

April’in dudaklarında deniz suyu tadı vardı, kirpiklerine kar taneleri takılmıştı ve ada herhangi bir şeyi görmeyi neredeyse imkânsız kılan kalın, ıslak bir sisle kaplanmıştı. Ama bunların hiçbiri damarlarında dolaşan elektrik yüklü ürpertiye durdurmaya yetmiyordu. Sonunda varmayı başarmışlardı.

Gerçekten Kuzey Kutup Dairesi’ndeydiler.

April sanki yeryüzünde var olan bir tür görünmez sınırı geçmiş gibiydi. Evinin oradaki parklar, çalılar ve bereketli yeşil kırlarla karşılaştırıldığında, burada toprak çıplak ve çoraktı ve karın içinden dışarıyı gözetlemiş gibi duran kara katırtırnağı vahşi yaşamın varlığının tek işaretiydi. Adanın uzak tarafında, uzaya doğru uzanan bir merdivene benzeyen uzun, sarp granit dağ üçlüsünü ve gökyüzünü şöyle böyle seçebiliyordu.

Ancak en belirgin olan şey soğuktu. Giysilerinizin altına işleyen, içinizin ürpermesine ve sıcak su torbasına hasret kalmanıza neden olan türden bir soğuktu.

“Ne diyorsun?” diye tekrar sordu babası.

April en yakındaki sandığı yüklendi, yüzünü göğe kaldırdı ve kar tanelerini yakalamak için dilini çıkardı. “Hadi öğrenelim!”

Sonraki birkaç saati denizden bir kilometre kadar içeride bulunan ve iki tahta kulübeden mütevellit yeni evlerine elle çekilen bir kızak yardımıyla eşyalarını taşımakla geçirdiler. Bu kulübelerden biri uyumaları, daha büyük olanıysa babasının meteorolojik araştırmalarını yürütebilmesi içindi.

Sivri çatıları, ahşap suntuadan boyalı dış duvarları ve onlara dair anlatılan büyümlü peri masallarının fısıltularıyla şimdiye kadar gördüğü diğer Norveç evlerine benziyorlardı. Bu manzarayı bozan tek şey, elektriklerini sağlamak için kulübelerin yakınına kondurulmuş bodur jeneratördü.

Yaşayacakları kulübe tek katlıydı ve dış kapısı, paltolarını, atkılarını ve dışarıdaki soğuk, insanın canını yakan havayı üzerlerinden atabilecekleri küçük bir sundurmaya; bu sundurmaki iç kapı da dikdörtgen planlı, yüksek kemerli tavanlı, içinde şömine ve eski püskü iki kanepeli olan bir odaya açılıyordu. Odanın bir köşesinde, üzerinde çok okunmaktan yıpranmış birkaç kitap bulunan dar bir kitap rafı ve sadece acil durumlarda kullanılmak üzere bir uydu telefonu vardı. Karşı köşede, rafları konserve yiyeceklerle dolu ve onlara altı ay yetecek kadar erzak bulunan bir kilere açılan küçük bir mutfak yer alıyordu. Kulübenin eski sakinlerinden kalanlar ana yaşam alanının etrafına dağılmıştı. Sigara izmaritli bir kül tablası. Tek bir kırmızı eldiven. Birkaç parça karalanmış kağıt ve eski bir tükenmez kalem.

Ancak April'in *asıl* dikkatini çeken şey duvara tutturulmuş ada haritası oldu. Bu dünya haritasında Ayı Adası, Norveç ile Kuzey Kutbu yakınlarındaki Svalbard takımadaları arasında bir yerdeki bir noktadan ibaretti. (Ayı Adası teknik olarak bu takımadaların bir parçası olmasına rağmen, o kadar uzaktaydı ki neredeyse ikisi iki ayrı yer gibiydi.) Ada o kadar küçüktü

ki, orada olduğunu bilmedikçe onu göremezdiniz bile. April o noktayla ada arasında bağlantı kurabiliyordu. Çoğu insan adayı onu gözden kaçıрма eğilimindeydi.

Bu bilgileri zaten bilmesine rağmen, adanın boyutlarını görmek için daha yakından baktı. Ada aslında en kuzeyden en güneyine kadar yaklaşık on altı kilometre uzunluğunda ve kabaca on altı kilometre genişliğindeydi. Adanın kuzey kısmı dağlık iken, güney kısmı çoğunlukla ovalardan oluşuyordu; bu kısımda bulunan meteoroloji istasyonu kırmızı bir çarpıyla işaretlenmişti. İlerleyen altı ay boyunca araştırılmayı ve keşfedilmeyi bekleyen koylar, plajlar, iç göller ve tabii ki sahilden gördüğü dağ üçlüsünden oluşan sahipsiz hazinelerle doluydu. Kutup ayları *gerçekten* yoksa bile, kutup tilkileri, binlerce nadir deniz kuşu ve hatta belki de bazı göçmen balinalar vardı. Ve belki de en büyük ikramiye: babasıyla vakit geçirmek olacaktı.

“Baba! Birlikte yapabileceğimiz onca şeye bak!” dedi nefes nefese. “Yarın dağlara gidip kızağı alabilir miyiz?”

Babasının hâlâ odada olduğunu düşünerek döndü ama kendi sesinin yankısından başka bir şey yoktu. Hayal kırıklığını bastırarak pencereden baktı ve adamın meteoroloji kulübesine girip kapıyı arkasından kapatmasını izledi.

April derin bir iç çekti ve sıcak nefesi pencereyi buğulandırdı. Bugün daha birinci günümüz, dedi kendi kendine metanetle. Koşullara alışması önemliydi. Gerçekten üzülmeye gerek yoktu çünkü önlerinde altı koca ay, birlikte geçirecekleri bütün bir yaz vardı. O yüzden camı sildi, omuzlarını dikleştirdi ve bavulunu boşaltmaya karar verdi.

Bir saat kadar sonra, koltukta yarı uyuklar vaziyette yatıyordu ve tam önünde durup sert bir öksürükle boğazını temizleyene kadar babasını duymadı. Gözlerini açtığı anda adamın düşünceli bakışlarını üzerinde buldu.

“Baba!”

Adam bir elini dağınık saçlarının arasından geçirdi, birkaç kez daha boğazını temizledi ve ardından özenle paketlenmiş bir hediyeyi onun eline tutuşturdu.

Ancak bu yaptığı o kadar da sürpriz olmadı çünkü beklenmedik anlarda hediye vermek gibi bir alışkanlığı vardı. Babası bu şekilde adeta, ama tam olarak değil, doğum günlerindeki dalgınlığını telafi ediyordu. April paketi açınca içinden ay ışığı renginde ince, gümüş bir saat çıktı.

“Ben biliyorum ki...” dedi sözlerini dikkatle seçerek. “Burada bizden başka kimsenin olmadığını biliyorum ve bunun olağandışı bir olay olduğunu ve belki de çoğu insanın onaylamayacağı bir durum olduğunu takdir ediyorum. Büyükkannen onaylamıyor mesela.”

April havaalanındaki gözyaşlarını hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

“Ama,” diye devam etti babası, “böyle bir yerde insanın merakını uyandıran pek çok şey var. Dünyanın bu bölgeleri yüzyıllardır insanları kendine çekiyor. Bazıları bilim için gelir. Bazıları keşif için. Bazılarıysa kendilerinin bile bilmedikleri nedenlerle gelirler.” Birkaç kez yutkundu, kızının gözüne aniden kitaplarından biriymişçesine ince ve kırılğan göründü. “Belki de ben bu yüzden buradayım: uzun zaman önce kaybettiğim bir şeyi bulmak için.”

Bir sonraki kelimesini bulmayı başardığında, sesinin tam ortasında bir çatlak vardı. April ona şaşkınlıkla bakarken, “*Friluftsliv*,” dedi. “Dilimiz çok kullanışlı. Ancak bazen belirli deneyimleri veya insanları tanımlamak için gerekli araçlardan yoksun kalıyor. Friluftsliv açık havanın tadını çıkarmak anlamına gelen Norveççe bir kelimedir. Kelimenin tam anlamına ‘açık havada

yaşam' diyebiliriz." Yüz ifadesi yumuşadı. "Bu kelime bana seni hatırlatıyor... bahçede bolca zaman geçirişini. Bazen çalışma odamın penceresinden sana bakıyorum ve ben... anneni gördüğüme yemin edebilirim."

April başını salladı, nefesi göğsünün bir yerinde sıkıştı kaldı. Babasının bazen onu izlediğini bilmiyordu. Bu düşünce midelerini şöyle bir alt üst etti.

"O da hayvanları severdi, özellikle vahşi doğadakileri. Onlarla ender rastlanacak bir yakınlığı vardı," dedi babam. "Hatta onların konuşabildiklerini dahi söylerdi - ve çoğu insanın onları duymayı unuttuğunu. O senin annendi. O... diğer insanlardan farklıydı. Uzun lafın kisası, anlatmaya çalıştığım şey şu: o böyle bir yere gelmeyi çok isterdi. Bu saat onundu ve bu şekilde onun da bunu deneyimleyebileceğini düşündüm." April usulca, "*Fri-luftsliiv*," diye tekrarladı. Kulağa deniz kızları, büyümlü ormanlar ya da ruhani ve sihirli bir şey gibi gelen bir kelimeydi.

April'in annesine dair anıları pusluydu. Ancak parlak kırmızı bir demlikte nasıl sıcak çikolata yaptığını ve ardından üçünün April'in yatağının kenarına oturup papatya şeklinde kesilmiş kâğıt tabaklara konmuş muhallebili bisküviler eşliğinde sıcak çikolata içtiklerini net hatırlıyordu. O günler evin hüznle değil kahkahalarla dolup taşıdığı ve babasının ona iyi geceler öpücüğü vermeyi unutmadığı günlerdi. Yatmadan önce anlatılan hikâyeler yerine, annesi ile babası ona sırayla dünyadaki farklı hayvanları - Afrika ovalarında dolaşan fil sürülerini, Asya dağlarında yaşayan nadir Sibiry kaplanlarını, Antarktika'daki uzun, sert kışları atlatmak için bir araya toplanmış görkemli imparator penguenlerini ve daha pek çok tuhaf ve olağandışı hayvanı anlatırlardı. Mesela tüm vücudu pullardan meydana

gelen pangolinlar gibi. Pangolinlerin insan eliyle yapılmadığına insanın inanası gelmiyordu. April, annesi ile babasının seslerinin sıcak parıltısıyla dolup, yüzünde bir gülümsemeye, dünyanın birçok harikasının hayaliyle uykuya daldı.

Oysa o günlerde babası bırakın yatmadan hikâyeler anlatmayı, annesi hakkında nadiren konuşuyordu ve bu yüzden hediye ettiği o saat April'in yüreğini sıcacık avucuna almış gibi hissettirmişti.

“Friluftsliv,” diye tekrarladı April ve boğazının aniden sıkıştığını fark etti.

Ancak birkaç dakika sonra aklına saate bakmak geldi.

Saat gecenin on biriydi.

Başını kaldırdı ama babası çoktan yatak odasına çekilmişti. April bir Mozart plağından yükselen yavaş bir vals duydu. Düğünlerinde çalınan şarkılardan biriydi ve babasına kendini gerçekten daha mutlu hissettirip hissettirmedeğinden asla emin olamıyordu.

Yapacak bir şey bulamayınca kendi yatak odasına döndü ve pencereyi açtı. Dışarıdaki havanın neden olduğu soğuk ve sert şok ciğerlerini acıttı. Babası burada havanın yazın ortasında bile zar zor sıfır derecenin üzerine çıktığını söylemişti. April yanlarında bu kadar çok giysi getirdiklerine çok memnundu. Yukarıda, sis dağılmış ve ardında benek benek, mavi bir gökyüzü bırakmıştı. April şaşkınlıkla etrafına bakındı. Güneş ufukta alçalmış olsa da, dışarısı gün ortası olduğu kadar parlaktı ve gün batımına dair tek bir belirti yoktu. Mozart plağının yan odadan gelen hüznü sesine rağmen, kızın dudaklarının arasından memnun, hafif bir iç çekiş kaçtı. Geçirdikleri uzun güne ve yaptıkları onca yolculuğa rağmen April yorgun hissetmiyordu. Aksine karnı,

Noel'den önceki gün hissedilen türde bir sabırsızlıkla fokurduyordu. Asıl istediği şey oradan çıkmaktı.

Gözleri uzaktaki dağlarda, solundaki vahşi denizlerde ve ilerideki düz, karla kaplı arazide gezindi. Ve sonra birden kafasına dank etti. Ufukta, güneşte bir siluet, bir şey hareket etmişti. Göz açıp kapayınca kadar olmuştu. O kadar hızlıydı ki April az daha gözden kaçıracaktı. Büyük, uzun adımlarla yürüyen ve çok beklenmedik bir şeydi.

Olamaz mıydı?

Yeniden gözlerini kırptı. Her ne ise gitmişti.

Ancak April bir kutup ayısı gördüğüne yemin edebilirdi.